

everGreen

KUĆA U KAIRU

Samija Serageldin

Kuća u Kairu

Prevela
Dragana Ćirović

MONO I MANJANA
2010.

Naslov originala
The Cairo House
Copyright © Samia Serageldin 2000, 2004

Izdavač
Mono i Manjana
Za izdavača
Miroslav Josipović / Nenad Atanasković

Glavni i odgovorni urednik
Aleksandar Jerkov

Prevod
Dragana Ćirović

Lektura
Milica Lazarević

Urednik edicije Evergreen
Nenad Perišić

Dizajn edicije
Pintor Project

Štampa
Elvodprint, Lazarevac

Tiraž: 500

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd
821.111(73)-31
SERAGELDIN, Samija

Kuća u Kairu / Samija Serageldin ; prevela Dragana Ćirović. -
Beograd : Mono i Manjana, 2010 (Lazarevac : Elvod print). -
346 str. ; 21 cm

Prevod dela: The Cairo House / Samia Serageldin. -
Tiraž 500. - Beleška o piscu:str. [348].

ISBN 978-86-7804-312-3

COBISS.SR-ID 178819852

Karimu i Ramiju

ZAHVALNICE

Najtoplije zahvaljujem Tobiju Idiju na strpljenju, svesrdnoj podršci i pomoći u velikim i malim stvarima; Letiši Raderford na mudrosti i bezrezervnom razumevanju; Suzan Vot na dragocenim savetima i iskustvima koja je podelila sa mnom. Hvala Ramiju Serageldinu na velikoj pomoći oko digitalnih i tehničkih pitanja; Vilijamu Fišeru, Džesiki Vulard i Ameliji van Vedel. Najzad, zahvaljujem prijateljima, porodici i potpuno nepoznatim ljudima koji su me podržavali u pisanju ove knjige.

PRVI DEO
FOTOGRAFIJE

PRAZNIK ŽRTVE

Za one koji imaju više od jedne kože, postoje mesta gde se dešava tajni čin metamorfoze – neprimetan prelazak na drugačiji način hodanja, umekšavanje ili pooštravanje naglaska. Za one čija prošlost i sadašnjost pripadaju različitim svetovima, postoje mesta i vremena koja označavaju prelazak iz jednog u drugi svet, tranziciona čistilišta, kao što su aerodromi i avioni.

Obratite pažnju na putnike dok ulaze u čekaonicu na aerodromu, gde ih dočekuju rođaci, prijatelji ili neznanci s visoko podignutim tablama, na kojima je napisano ime firme. Obratite pažnju kako se neprimetno prestrojavamo, prilagođavajući se promeni statusa ili očekivanjima, dok igramo jednu od svojih mnogobrojnih životnih uloga: šefa i deteta, roditelja i ljubavnika, zverke u rodnom mestu ili sitne ribe u velikom gradu. Izranjamo iz tunela i zapućujemo se ka izlazu, kao larva koja se oslobađa čaure, Superman što izleće iz telefonske govornice; ili se dovlačimo do trake za prenos prtljaga kako bismo uzeli poznati iznošeni kofer s kojim smo krenuli na put.

Ali pravi kameleoni su oni što hodaju po jednom nogom u oba sveta, glatko prelazeći iz jednog u drugi, podešavajući govorni jezik i jezik tela, kalibrirajući raspon ispoljenih osećanja, balansirajući na užetu pravila ponašanja i običaja. Ako se izvede dobro, ovo naoko može delovati lako, ali se cena mora platiti. To

nije licemerje, već univerzalni imperativ koji je osnov lepog ponašanja: postupiti u skladu s prilikama, učiniti sve da se ljudi oko tebe osećaju prijatno. Za kameleona, to je uslov opstanka.

„Dame i gospodo, za dvadeset minuta slećemo na Kairski aerodrom. Po lokalnom vremenu sada je 4 posle podne. Temperatura vazduha je 22 stepena Celzijusa. Molimo vas da vežete sigurnosne pojaseve i vratite sedišta u uspravan položaj. Podsećamo vas da pripremite pasoše i popunite ulazne kartone i carinske deklaracije.”

Zurim u obrazac ispred sebe. „Razlog posete: posao ili zadovoljstvo?” Suviše uprošćeno pitanje za ovako komplikovan svet. Koji je razlog moje posete? Šta da napišem kada je odgovor: vratila sam se po ono što mi pripada? Da otkrijem da li je još moje. Da pronađem dvoje dece koje sam ostavila za sobom kada sam pobešla pre deset godina: jedno je moj sin, a drugo je devojčica koja sam nekada bila. Budućnost i prošlost. Negde između njih je rešenje – odgovor na pitanje: gde pripadam? Koje je prirodno stanište ovog kameleona?

Vezujem sigurnosni pojas i osmehujem se sedom paru iz Minesote pored sebe; primećujem da stiskaju jedno drugom čvornate ruke. Časkali smo o skijanju i hokeju. U jednom trenutku su me pitali odakle sam, a ja sam rekla istinu – da živim u Nju Hempširu. To

nije zaobilaženje istine, nije čak ni otpor prema mogućnosti da me svrstaju u određenu kategoriju. Jednostavno, svaki moj odgovor bio bi nepotpun i varljiv, tako da je ovaj pojednako dobar – ili loš – kao bilo koji drugi.

Točkovi dotiču tle i motori počinju da rade u obrnutom smeru, uz snažnu tutnjavu dok avion juri niz pistu, a zatim klizi pre nego što se zaustavi. Avionom se razleže aplauz; egipatski putnici uvek tapšu, bez obzira da li je sletanje proteklo neugodno ili glatko. Koliko izraz učtivosti prema pilotu, aplauz je i način na koji pripadnici jednog fatalističkog naroda čestitaju sebi što su na sigurnom. *Hamdilah 'alsalama*. Stigli smo kući.

Kairski aerodrom, konačno. Stavljam torbu na rame, prebacujem kaput preko ruke i krećem ka šalterima za overu pasoša. Par iz Minesote me sledi. Predajem svoj plavi američki pasoš službeniku za prvim šalterom.

„Imate li vizu?“, pita me na engleskom.

„Nemam, ali sam rodom Egipćanka.“

Deluje pomalo iznenađeno; možda ne izgledam kao tipična Egipćanka. Brzo prelistava moj pasoš.

„Seif al Islam?“ Podiže obrve na moje devojačko prezime i pita me na arapskom: „Jeste li u srodstvu s pašom?“

„Ja sam mu bratanica.“

Čovek unosi podatke iz mog pasoša u kompjuter, a zatim mi vraća dokument uz osmeh. „*Hamdilah 'alsalama*. Dobro došli kući.“